

То говорѣше съ милъ гласъ.
 Мама кротко го хванà,
 И въведохме го съ насъ
 Въ стаята на свѣтлина.

Въ пѣстъръ старомоденъ шалъ
 Тя грижливо го зави,
 И до огъня лумналъ
 Топълъ чай го оживи

— Ласко! Ласко! — съ веселъ глѣчъ
 Радвахме се нему ний.
 И усмивка — скърбенъ лжчъ —
 Устнитѣ му осѣни.

Ледний вихъръ като лудъ
 Страшно вѣнъ бѣ пакъ запѣлъ.
 — Ти отде си? Въ тоя студъ
 Самъ защо си окѣснѣлъ?!

— „Отъ Тракийско съмъ бѣгалъ —
 Де е Мраморно море...
 Отъ селото съмъ Превалъ.
 Татко ми въ „Подрумъ“ умрѣ.

Тамъ въ затворъ бѣ заточенъ...
 Него малко помня азъ; —
 Самъ остави мама менъ:
 Тя отъ жаль умрѣ тогазъ...“

Мълкомъ слушахме скръбъта
 На тракийското дете
 И на вихра пѣсенъта,
 Сънъ докле ни налетѣ...

Край камината наредъ
 Съ насъ да спи се то прибора.
 И отъ огъня оцвѣтъ
 Дълго въ стаята игра...